

Sindromul Quijote

Carmen Dominte

Personaje

Fiul

Mama

Tata

Decor

Scena este plină de scaune și fotolii de diverse forme și mărimi.

I.

Fiul intră timid și rămâne într-un colț al scenei. Are un rucsac în spate iar căștile îi atârnă pe umeri.

FIUL: Mi s-a spus să intru aici. Sper că nu vă deranjez. Da, este în legătură cu băiatul acela obez. Nu, mulțumesc, prefer să stau în picioare. Cred că o să dureze puțin, știți eu nu am prea multe de declarat. Vă mulțumesc, dar eu nu fumez. Dacă nu vă supărați, aș vrea să începem, de la șase am meditații la matematică și n-ar fi frumos să întârzii. Domnul profesor ține foarte mult la punctualitate. Am înțeles că am fost chemat ca să spun tot ce știu despre un băiat din același liceu cu mine. De fapt, eu nu știu prea multe despre el, nici măcar cum îl cheamă. Da, i-am văzut fotografia și aici la dumneavoastră și în ziar. Doamna dirigintă ne-a adus la cunoștiință cele întâmplate, adică ceea ce scria în ziar, că mai mult nu știa nici dânsa. Toată clasa a fost în stare de șoc. Nimănui nu-i venea să creadă că un coleg de-al nostru a sfârșit în felul acesta. Deși nu era din clasa noastră, ceea ce s-a petrecut cu el ne-a marcat puternic pe toți. În definitiv, era vorba de unul dintre colegii noștri. Chiar dacă nu-l cunoșteam prea bine, ba aș putea spune că nu-l cunoșteam aproape deloc, m-a impresionat să aflu că, pur și simplu, nu mai este. Nu știu ce v-aș

putea spune despre el. De câte ori l-am văzut pe hol sau în curtea școlii părea foarte retras, dar să știți că eu n-am vorbit niciodată cu el, doar ne salutăm. Eu îi răspundeam mai mult din complezență. Mama m-a învățat că întotdeauna trebuie să răspund unui salut. Dar asta nu înseamnă că eram prieteni. Tot ce știu despre el am aflat de la ceilalți colegi, sau mai exact, de la colege. El se înțelegea mai bine cu unele fete din clasa mea, mergeau toți la un fel de cenaclu literar. Așa am dedus că îi plăcea literatura. Probabil că citea foarte mult, poate și scria. Una din colege mi-a mărturisit că o dată a văzut o poezie scrisă de el, dar n-a înțeles mare lucru. Zicea că era despre gunoi și deșeuri și despre dragostea oamenilor pentru acestea. Eu nu pot să mă pronunț pentru că eu nu scriu poezii și nici altceva. Eu doar citesc bibliografia dată de doamna profesoară și fac analiză pe text. Nimic mai mult. Eu prefer științele exacte. După ce termin liceul, voi da la Facultatea de Automatică. Este, de fapt, și dorința părinților mei. Ei m-au îndrumat spre această carieră de viitor atât în țară cât și în străinătate. De aceea mă pregătesc intens acum. Merg la meditații de patru ori pe săptămână, de două ori la matematică și de două ori la fizică. Nu vreau să-i dezamăgesc pe ai mei, ei țin foarte mult la mine și întotdeauna au dorit ce e mai bun pentru fiul lor. Nu vă supărați, așa putea să iau loc?

Fiul se apropie de un scaun și se așează.

FIUL: Vă mulțumesc. Îmi pare rău, dar nu-mi aduc aminte când l-am văzut ultima oară. V-am mai spus că noi doar ne salutăm și asta se întâmpla numai la școală, pentru că locuim în cartiere diferite. Părinții mei au ales acest liceu deoarece are clase de mate-info cu engleză intensiv și este aproape de casă. Din păcate, nu știu din ce cartier venea el. Una dintre colege mi-a spus că părinții lui au divorțat când era el mic și acum locuia doar cu mama lui. Nu știu dacă acea colegă e prietena lui. Eu nu am prietenă și nici părinții mei nu sunt de acord cu așa ceva. Este mult prea devreme pentru astfel de relații și, oricum, iubirea e ceva greu de înțeles iar eu trebuie să am mintea liberă ca să mă pot concentra asupra lucrurilor cu adevărat importante, cum ar fi matematica, informatică și fizica și, bineînțeles, engleza, așa că pe mine nu mă interesează fetele. Adică, nu zic că nu m-ar interesa deloc, dar vreau să spun că nu acum. În plus, așa pierde din timpul alocat învățatului. Despre notele lui nu vă pot spune nimic, știu doar că anul trecut a câștigat un concurs de literatură. Eu nu am participat la acel concurs, am ales să merg la olimpiada de fizică și de matematică unde am obținut rezultate remarcabile. Părinții mei sunt

foarte mândrii de mine, mai ales când iau premii. Nu vreau să-i dezamăgesc, de aceea dedic cel mai mult timp învățatului. N-am fost niciodată la vreo petrecere organizată de școală, în schimb, am mers cu părinții la câteva aniversări ale colegilor lor de muncă. Știți, eu nu am prea mult timp liber și, oricum, părinții mi-l organizează cum consideră ei că este mai bine. De obicei mergem la operă sau la teatru, dar nu am fost niciodată într-un club. Muzica este dată prea tare și nu poți face conversație. Dacă îmi este permis, aș dori să beau puțină apă.

Fiul scoate din rucsac o sticlă cu apă și bea. O pune apoi la loc.

FIUL: În legătură cu ziua de sâmbătă, pot să spun că a fost o zi cât se poate de obișnuită. M-am trezit la aceeași oră ca în fiecare dimineață. Am mâncat micul dejun împreună cu ai mei. Noi doar în week-end mâncăm împreună deoarece în timpul săptămânii părinții mei pleacă foarte devreme la serviciu. După ce am mâncat, tata a plecat la spital. Spunea că vrea să-i consulte din nou pe pacienții pe care îi operase cu o zi înainte. Eu am ajutat-o pe mama să strângă masa și să spele vasele apoi m-am pregătit de antrenament. În fiecare joi și sâmbătă merg la karate. Joia antrenamentul este de la ora optsprezece iar sâmbăta de la zece dimineața. A fost dorința tatălui meu să practic acest sport. El consideră că este cel mai bun mod de a mă disciplina și de a mă dezvolta sănătos. Am avansat mult în ultimii ani. La concursul de la toamnă sper să obțin centura neagră. Mama m-a dus cu mașina la sala de sport apoi a plecat la tenis. Mama practică tenis de doi ani și este foarte mulțumită. Așa i-au trecut durerile de cap. După antrenament am plecat spre casă. Era ora paisprezece. Ai mei nu veniseră așa că am mâncat de prânz singur. Apoi am strâns frumos masa și m-am pregătit de meditații. Am verificat încă o dată tema. Totul era în ordine. Am plecat la meditații în jurul orei șaisprezece. Sâmbătă după-amiaza am meditații la fizică între orele șaptesprezece și nouăsprezece. După meditații m-am întors acasă. Ai mei se aflau în sufragerie și urmăreau un film istoric. M-am așezat în fotoliu ca să urmăresc și eu filmul împreună cu ei. Mama mi-a adus din bucătărie un sendvici imens pe care mi-l pregătise înainte. Le-am spus părinților că doamna profesoară de fizică este foarte mulțumită de mine, ceea ce i-a făcut să se bucure mult. După vreo douăzeci de minute m-a sunat un amic din bloc care avea probleme la matematică. Mi-am cerut voie de la părinți și m-am dus să-l ajut cu tema. Avea câteva exerciții de trigonometrie. I-am explicat și am rezolvat exercițiile împreună. La plecare, și-a amintit că nu terminase tema la limba engleză. Am mai rămas puțin, cât să-i aduc aminte

regulile de la concordanța din propoziția condițională. Îmi face mare plăcere să-i ajut pe ceilalți. M-am întors pe la orele douăzeci și două. M-am spălat repede și m-am pregătit de culcare. Am citit puțin înainte de a adormi. Când am stins lumina era ora douăzeci și trei și patruzeci și cinci de minute. Am adormit imediat și nu am visat nimic. Cam așa a fost sâmbăta aceea. Pe băiatul acela nu l-am întâlnit și nu l-am văzut nicăieri.

Fiul scoate din nou sticla din rucsac și bea puțină apă. Pune sticla la loc și se așează pe unul din scaunele din spate. Mama intră enervată. Își aranjează părul și își face vânt cu o revistă.

MAMA: Trebuia să mă fi anunțat din timp. Programul meu este foarte strâns și orice minut contează. Conduc o firmă de creație vestimentară și nu pot pleca oricând. Nu, mulțumesc, nu vreau să iau loc, sunt prea nervoasă. Să știți că eu vă înțeleg dar trebuie să mă înțelegeți și dumneavoastră pe mine. Peste două săptămâni avem o prezentare importantă și încă nu am ales accesoriile. În plus, mi s-au îmbolnăvit două dintre modele iar firma n-a trimis pe nimeni. Nu înțeleg de ce mereu trebuie să le fac eu pe toate. Ș-acum veniți și dumneavoastră cu niște chestii despre care nu știu absolut nimic. Ce legătură aș putea avea eu cu un coleg de-al fiului meu de la școală? Îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat, asta pentru că avea aceeași vârstă ca și fiul meu și învățau în același liceu, dar doar atât. Eu nu l-am cunoscut niciodată și nici nu am auzit vorbindu-se de el. Am aflat totul de la fiul meu și apoi am citit în ziar. Poate dacă părinții lui ar fi avut mai multă grijă nu s-ar fi ajuns aici. Mă rog, atunci mama lui. Era în primul rând responsabilitatea ei. Dar nu acuz pe nimeni, însă ea ar fi trebuit să știe orice mișcare a fiului ei. Eu una așa fac. Știu absolut totul despre fiul meu. Nu o cunosc pe acea femeie dar sunt sigură că dacă ar fi fost mai atentă cu propriul ei copil, și-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă cu el. L-ar fi ajutat sau, măcar, ar fi cerut ajutor. Acum, desigur, e tardiv. Chiar și regretele nu-și mai au rostul. Și toate astea se întâmplă pentru că, din păcate, pe unii părinți nu-i mai preocupă nici măcar proprii copii.

Mama se așează comod într-un fotoliu. Își aprinde o țigară.

MAMA: Sper că nu vă supărați că fumez. Să știți că sunt deosebit de intrigată din cauza poveștii cu băiatul acela. Fiul meu mi-a spus că era și obez, săracul de el. Vedeți? Asta e tot din cauza mamei sale care, din prea multă dragoste pentru el, îl obliga să mănânce. Cred că era singura ei

grijă. Ca să- i arate copilului că-l iubește, îl punea să înghită tone de mâncare. Nici nu mă mir că s-a sinucis. Cu siguranță era depresiv. Așa scria și în ziar. Altfel nu ar fi avut motiv să ia o supradoză. În majoritatea cazurilor acestea, totul e din cauza obezității. Sunt convinsă. Întotdeauna obezitatea duce la frustrare iar frustrarea duce la depresie. Iar din acest punct nu există decât două soluții: fie pilulele pentru slăbit, fie drogurile. Și asta trebuie să fi fost și în cazul lui. De aceea pe obezi și pe supraponderali e bine să-i privești cu multă milă deoarece viața lor e plină de frustrări. Vedeți dumneavoastră, trăim într-o lume în care suntem nevoiți să ne încadrăm standardelor contemporane, altfel nu contăm, poate doar pe facebook.

Mama își stinge țigara și se ridică să plece.

MAMA: Nu înțeleg, dar v-am spus tot ce știu. Să știți că nu-mi face deloc plăcere ca cineva să se joace cu timpul meu. V-am mai spus că sunt designerul artistic al unei firme de creație vestimentară. Am o poziție foarte importantă și nu-mi permit să-mi bat joc de propria mea muncă, mai ales când mi se cere ca totul să fie perfect. Eu sunt deosebit de impacientată iar dumneavoastră vă încăpățânați să mă țineți aici, deși eu nu mai am nimic de adăugat. Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. Bine, voi încerca.

Mama se așează din nou în fotoliu. Își face vânt cu revista.

MAMA: În sâmbăta aceea, ne-am trezit ca de obicei și am luat micul dejun împreună. Soțul meu se grăbea la spital, așa că am făcut ceva rapid pentru toți trei. După plecarea soțului, am strâns în bucătărie și apoi m-am pregătit de antrenament. Știți, eu m-am apucat de tenis acum doi ani și am început să mă simt mult mai bine. Înainte aveam mereu dureri de cap. Sâmbăta merg împreună cu fiul meu. El a ales să practice karate. E adevărat că a fost foarte mult influențat și de tatăl său. Mai întâi l-am lăsat pe el la sala de karate iar eu mi-am continuat drumul până la terenul de tenis. În sâmbăta aceea m-am antrenat mai mult, de la ora unsprezece până pe la trei după-amiaza. A fost dorința antrenorului. Apoi am mâncat de prânz la clubul de tenis după care m-am întors acasă. Când am ajuns soțul meu nu venise, doar fiul meu trecuse pe acasă pentru că mâncase și lăsase vasele nespălate în chiuvetă. Le-am spălat și m-am întins puțin pe canapeaua din sufragerie. Speram să ațipesc puțin. N-a durat prea mult, deoarece n-am putut să adorm, așa că m-am apucat să desenez câteva schițe. La scurt timp s-a întors și soțul meu. Seara ne-am uitat

împreună la un film polițist. Atunci a venit și fiul meu de la meditații. I-am făcut un sendvici. Nu l-a terminat pentru că l-a sunat un prieten care avea probleme la matematică iar fiul meu s-a dus să-l ajute. El întotdeauna își ajută prietenii. Așa l-am educat de mic și suntem foarte mândrii de el. S-a întors pe la zece seara, s-a spălat și s-a dus în camera lui să doarmă. Noi am mai rămas la televizor. Soțul meu și-a recitat speech-ul pe care urmează să îl prezinte la conferința de la Viena din septembrie. Eu vroiam să văd prezentarea de modă de la Milano dar au dat-o foarte târziu și n-am rezistat până la sfârșit. A fost o zi de sâmbătă cât se poate de normală.

Mama se ridică, își ia revista și se așează pe unul din fotoliile din spate. Își face încontinuu vânt cu revista. Tatăl intră vorbind la telefon.

TATA: Da, domnule, dacă își spun. E zgâriată de jur împrejur. De unde să știu eu cu ce? Cu un cui, probabil. Cu ce naiba altceva? Am simțit că mi-a tăiat cineva o mână, când am văzut. Dacă îl prind pe dobitoc îi scot ochii. Săptămâna viitoare am conferință. Cum naiba apar eu cu frumusețe de mașină, zgâriată toată? Ziceai că știi pe unul la Service, la tine. Nu contează, dau oricât. Bine. Spune-i că vreau să fie gata până la sfârșitul săptămânii. Da, da, mulțumesc. Nu pot weekend-ul acesta, poate următorul. Bine, eu aduc băutura și tu gagicile. Te mai sun eu pe vineri așa, să stabilim exact. Atunci așa rămâne, la mine la cabană. Salut.

Tatăl își pune telefonul în buzunar și își trage un scaun în fața scenei, apoi își desface nasturii de la haină și se așează.

TATA: Domnilor să fim de la bun început înțeleși. Fiul meu este un elev apreciat de către toți profesorii datorită rezultatelor excepționale la învățătură. Ca părinte, m-am ocupat personal de programul lui zilnic. Merge la meditații de patru ori pe săptămână, de două ori la matematică și de două ori la fizică. Face sport de când era mic. Am ales karatele pentru că este un sport care disciplinează foarte mult. Are antrenamente de două ori pe săptămână. În timpul lui liber se pregătește pentru olimpiadele de matematică, fizică și engleză. În fiecare an a obținut note remarcabile. Și toate acestea pentru că mi-am asumat întreaga responsabilitate. Mi s-a părut normal, doar așa face orice părinte, sau ar trebui să facă. Eu unul am conștiința împăcată. Așa că nu înțeleg deloc rostul meu aici. V-am mai spus, fiul meu este bine educat și nu ar minți în ruptul capului. Eu și soția mea discutăm foarte des cu el. Nu ne-a ascuns niciodată nimic. Domnișoara

aceea care l-a menționat în declarația ei, cu siguranță minte. S-o fi simțit încolțită și a scris primul nume care i-a venit în minte. Fiul meu nu are prietenă. Este prea devreme pentru așa ceva. Personal consider că l-ar distra de la învățat, așa că i-am interzis cu desăvârșire. Cunosco toate relațiile pe care le are fiul meu, incluzând aici pe toți prietenii lui și vă asigur că nu îl cunoștea pe băiatul acela obez. Dacă învățau în același liceu, nu înseamnă că erau și prieteni. S-or fi văzut pe hol sau prin curtea școlii dar nimic mai mult. Sunt convins că este vorba de o confuzie.

Tatăl se ridică și își închide haina.

TATA: Eu, personal, nu mai am nimic de adăugat. Ce am făcut în sâmbăta aceea este total irelevant. Mă rog, dacă insistați. Micul dejun l-am luat împreună cu soția și fiul meu. Așa se întâmplă în fiecare weekend. După aceea m-am îndreptat spre spital unde aveam câțiva pacienți de consultat. Era important să-i văd deoarece îi operasem cu o zi înainte. La prânz am mâncat la cantina spitalului apoi m-am retras în cabinetul meu. Am început să-mi scriu speech-ul pentru conferința medicală de săptămâna viitoare. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. M-am uitat la ceas abia pe la ora nouăsprezece. Mi-am strâns notițele și am plecat spre casă. Aveam de gând să mai lucrez în seara aceea. Am găsit-o pe soția mea desenând. Mi-a făcut un sendvici și am băut o bere apoi ne-am uitat împreună la televizor. Era o comedie franceză. În timpul filmului a venit și fiul meu de la meditații dar n-a stat prea mult deoarece l-a chemat un prieten de-al lui din bloc să îl ajute la matematică. Fiul meu întotdeauna își ajută prietenii. Când s-a întors era deja epuizat așa că s-a spălat și s-a dus în camera lui. Noi am mai rămas puțin la televizor. Soția mea a urmărit o prezentare de modă iar eu m-am uitat peste notițele pentru discurs, cele pe care le făcusem la spital. Cam asta e tot. Nu văd ce indicii ați putea scoate din declarația mea, dar, în sfârșit, vă privește, fiecare cu meseria lui. Sper, totuși, că v-ați convins că suntem o familie cât se poate de normală.

Telefonul tatălui începe să sune. Tatăl răspunde.

TATA: Da, doamnă. Da, eu sunt. Domnul Stănescu îmi este prieten de ani de zile. Dar, nici nu se pune problema, doamnă. Trebuie să vă faceți neapărat o programare. Nu are niciun rost să mai amânați. Vă spun în calitate de medic specialist. Orice amânare poate duce la complicații. Desigur, doar am văzut atâtea cazuri. Nici nu încape discuție. Detaliile despre costuri vi le va da

asistenta mea în momentul în care vă va face programarea. Vă înțeleg. Vă mulțumesc și vă doresc numai bine.

Tatăl își pune telefonul la loc în buzunar. Se așează apoi pe unul din scaunele aflate în spate.

II.

Pe parcursul scenei, fiul, mama și tata schimbă mereu scaunele și fotoliile pe care stau. Pe fundal sunt proiectate imagini cu familii fericite în diferite ipostaze.

FIUL: Toată copilăria mea am crezut în Făt-Frumos. Îmi băgase maică-mea în cap prostii d-ale ei, cu iubirea și cu onoarea și cu mult bullshit. Eu chiar credeam că există castele și zmei cu care să mă lupt ca să fiu viteaz când voi crește mare. Doar că maică-mea nu mi-a spus cum e atunci când ești mare și începe să-ți pice fisa, când vezi și singur că tot castelul ăla la care visai noaptea nu e mai mare decât camera ta, iar Făt-Frumos e muci, că habar n-are de tine și nici nu s-a luptat vreodată de-a-devăratelea. Oricât am încercat să-i explic într-o seară că toți prietenii mei râd de mine doar când pomenesc de Făt-Frumos sau de Micul Prinț, maică-mea nici n-a vrut să audă. Eu n-am mai insistat, am tăcut și am lăsat-o în ale ei. Acum, pe bune, la ce-mi trebuia mie povești cu Făt-Frumos, cu căcaturi d-alea despre bine și rău? Eu nu vreau să fac nici bine, nici rău, vreau doar să nu fac nimic, absolut nimic. E marfă s-o arzi prin mall sau la club, și-n rest să stai în fața calculatorului să te joci toate prostiile alea și apoi să agăți gagici pe net.

MAMA: Copiilor trebuie să li se citească povești, așa li se dezvoltă vocabularul și imaginația, iar când sunt mai mari trebuie îndrumați să citească singuri. Lumea din poveste constituie un model pentru ei, îi ajută să disocieze binele de rău și să înțeleagă ce înseamnă valorile morale. Eu întotdeauna am ales cele mai frumoase povești pentru copilul meu. Preferata mea era cea cu Micul Prinț, dar el insista să i-o spun mereu pe cea cu Făt-Frumos. Acum sunt mulțumită că i-am oferit fiului meu o copilărie frumoasă.

Flash-back

MAMA: Vreau să-mi explici ce căutai acolo.

FIUL: Nimic.

MAMA: Țsta nu e un răspuns.

FIUL: Am vrut să-l aștept pe Făt-Frumos.

MAMA: În stația de autobuz?

FIUL: Am văzut că toată lumea vine acasă cu autobuzul, înseamnă că și el trebuie să fie într-un autobuz.

MAMA: Făt-Frumos din poveste nu vine la copii acasă.

FIUL: Ba vine pentru că e prietenul meu.

MAMA: Știai că nu ai voie să ieși din casă până nu-mi ceri voie.

FIUL: Dar tu nu mai veneai.

MAMA: Ar fi trebuit să mă aștepți.

FIUL: Te-am așteptat destul.

MAMA: Dacă am întârziat înseamnă că am avut treabă.

FIUL: Se făcea întuneric și mi-era teamă că Făt-Frumos o să se rătăcească.

MAMA: Făt-Frumos nu călătorește niciodată noaptea.

FIUL: Atunci o să-l aștept mâne dimineața.

MAMA: Făt-Frumos nu vine nici ziua.

FIUL: Dar când vine?

MAMA: Nu vine niciodată.

FIUL: Nu e adevărat. Trebuie să vină.

MAMA: Tu nu ai nevoie de el, doar ești băiat mare.

FIUL: Doar el mă poate învăța să fiu viteaz, să nu-mi fie frică de zmei și să mă lupt cu ei până îi înving.

MAMA: Înțelege odată că Făt-Frumos nu există, e doar o invenție de-a oamenilor mari ca să-i păcălească pe copii și să-i facă să adoarmă mai repede.

FIUL: Nu te cred. Făt-Frumos există.

MAMA: O fi existând, însă doar în lumea poveștilor.

FIUL: E tot aia.

MAMA: Nu. Povestea-i poveste și realitatea-i realitate.

FIUL: Ești rea și tot ce zici e minciună.

MAMA: Sunt mama ta și știu ce spun.

FIUL: Tu îl urăști pe Făt-Frumos pentru că pe el îl iubesc mai mult decât pe tine.

MAMA: Începi să mă enervezi. Să știi că n-am timp să-ți ascult prostiile. Treci la tine în cameră.

FIUL: Nu vreau.

MAMA: Când spun ceva tu nu mai cometezi.

FIUL: Ești o mamă rea. Făt-Frumos e mai bun.

MAMA: Atunci valea de aici. Îți face mama bagajul și dispari din casa asta. Dacă eu sunt o mamă rea, o să aibă Făt-Frumos grijă de tine. Acum ce stai nemișcat? Hai, du-te în stație și așteaptă-l. Dacă îl preferi pe el să știi că mama nu se supără iar tata o să înțeleagă.

FIUL: Mi-e teamă că n-o să vină în seara asta.

MAMA: Ziceai că e prietenul tău.

FIUL: Este, dar nu știu când are de gând să vină.

MAMA: E problema ta. Acum, hai, întinde-o. Nu mai belii ochii ăia la mine și ieși odată.

FIUL: Nu e nimeni acum în stație.

MAMA: Asta nu mă privește pe mine.

FIUL: Și e întuneric.

MAMA: Sper că nu vrei să vin cu tine.

FIUL: Doar ca să vedem dacă Făt-Frumos nu e deja acolo.

MAMA: Nu e și nici n-o să fie vreodată pentru că lui nu-i pasă de tine.

FIUL: Dar eu țin la el.

MAMA: N-am ce-ți face. Făt-Frumos nu e decât o minciună și acum să nu îndrăznești să plângi că te-am pocnit.

FIUL: De multe ori mi-am imaginat chestii care nu s-au întâmplat niciodată, cum ar fi să am o altă mamă și un alt tată, o mamă care să meargă la piață și care să pună dulcețuri și murături, un tată care să joace fotbal cu mine și care să mă învețe să merg pe bicicletă. Mi-am mai imaginat că sunt perfect ca și Batman, Spiderman și Ironman la un loc. Când a aflat tăică-meu, a zis că e o mare tâmpenie și că nu înțelege de ce îmi bag singur în cap toate clișeele alea americane în loc să învăț mai bine la școală. Însă eu învățam destul de bine, dar nu suficient pentru el.

TATA: Eu l-am învățat pe fiul meu să ducă întotdeauna lucrurile la bun sfârșit. Mie niciodată nu mi-au plăcut oamenii care mereu încep câte ceva și nu se mai obolesc să și termine ce au început. Nu i-am permis fiului meu să facă așa. În viața lui trebuie să existe o ordine desăvârșită. Mereu i-am atras atenția. Nu-mi dau seama ce-a înțeles, căci la ultima discuție m-a întrebat dacă m-am oprit vreodată din respirat ca să-l înțeleg pe el. N-am știu ce să-i răspund așa că am ieșit din cameră. Zilele astea trebuie să avem iar o discuție.

Flash-back

FIUL: Tu nu vrei, pur și simplu nu vrei să înțelegi.

TATA: Ai mare tupeu să spui așa ceva.

FIUL: Uite că am spus.

TATA: Debitezi numai ineptii.

FIUL: Sunt ineptiile mele, și chestia asta nu te privește pe tine.

TATA: Atunci, hai, mai spune o dată ce ai zis mai devreme, să vedem dacă mai ai curaj.

FIUL: Am zis că nu-mi interzici tu mie să scriu poezii.

TATA: N-ai zis așa.

FIUL: Ba așa am zis.

TATA: Nu. Ai spus că nu-ți interzic eu să devii poet.

FIUL: Tot aia.

TATA: Acum ești impertinent. N-ai deloc rușine să-mi arunci prostiile astea în față.

FIUL: Nu e vorba de rușine.

TATA: Atunci despre ce e vorba?

FIUL: Despre ce simt eu.

TATA: Nu mă lua pe mine cu metafore d-astea că nu ține.

FIUL: N-ar fi trebuit să deschizi discuția asta.

TATA: Înseamnă că ți-e frică.

FIUL: Bull shit.

TATA: Știi bine că am dreptate dar nu vrei să recunoști.

FIUL: Bine, recunosc. Ai dreptate. Ca întotdeauna, și acum ai avut dreptate.

TATA: Auzi? Pe mine nu mă iei așa.

FIUL: Credeam că ești fericit.

TATA: Ți bați joc.

FIUL: Pe bune, chiar vroiam să te fac fericit.

TATA: Ți se rupe ție de fericirea mea. Să-ți fie clar unu și cu unu fac doi și nu e niciun sentiment în chestia asta.

FIUL: Pe naiba, tocmai în chestia asta e cel mai tare sentiment.

TATA: O să-ți ratezi toată viața ș-o să ne faci de rușine și pe noi. O să râdă directorul spitalului și cu fundul de mine când o afla că fi-miu e poet.

FIUL: Nu e nimic rău în asta.

TATA: E vorba de imaginea mea în spital.

FIUL: Bă, tată, dar de mine nu vine vorba niciodată.

TATA: Acum n-o lua așa că n-ai dreptate, dar, înțelege și tu, nu vreau să te ratezi.

FIUL: E treaba mea.

TATA: Treaba ta pe naiba. De azi ai încheiat-o cu poezia, cu metaforele, cu cenaclu, cu tot.

FIUL: Nu se poate.

TATA: Am hotărât deja.

FIUL: Am și eu un cuvânt de zis.

TATA: N-are rost să mai discutăm. Și maică-ta o să fie de acord cu mine.

FIUL: Vreau să știu și eu de ce faci asta.

TATA: Poezia te face să bați câmpii, iar noi trebuie să trăim cu picioarele pe pământ.

FIUL: Rahat.

TATA: Să știi că nu-ți permit să vorbești așa.

FIUL: Vorbesc exact cum vor mușchii mei.

TATA: Cu mine de azi ai încheiat-o.

FIUL: Ți-e ușor să spui asta.

TATA: Să-ți fie clar.

FIUL: Întotdeauna ai făcut așa.

TATA: Și acum ce ai vrea?

FIUL: Să-ți pese, bă tată, să-ți pese.

TATA: Adică dacă nu te las să faci ce-ți tună ție, se traduce cu “nu-mi pasă de tine”.

FIUL: Habar n-ai de nimic.

TATA: Nu zău.

FIUL: Nici măcar n-ai citit o poezie de-a mea.

TATA: La ce bun? Talent zero.

FIUL: Ar fi însemnat că măcar îți pasă.

TATA: N-aș fi rezolvat nimic cu asta.

FIUL: Pentru mine conta.

TATA: Mă rog. De azi te apuci serios de matematică.

FIUL: Ca ce chestie?

TATA: Așa spun eu.

FIUL: Bine dar nu sunt bun la mate și nu mi-a plăcut niciodată.

TATA: De momentul ăsta o să iubești matematica. Sunt tatăl tău și știu mai bine.

FIUL: Știu că poate părea cel puțin strange dar eu n-am plâns niciodată, adică vreau să spun că de când îmi aduc eu aminte. Bine, când eram mic oi fi plâns și eu, dar măcar nu-mi amintesc. Tata mi-aspus că doar poponarii plâng pentru că sunt proști și-apoi m-a întrebat dacă sunt prost. Eu cred că încerca să afle dacă sunt poponar dar nu știa cum să pună întrebarea. Nici acum nu înțeleg ce treabă are el cu asta. Când a murit Cora, cățeaua mea de șaisprezece ani, m-am abținut cu toate puterile mele. Nu vroiam ca tata să creadă că sunt prost sau poponar doar pentru câteva lacrimi. În seara aceea m-am dus la culcare foarte devreme și am plâns toată noaptea sub pătură; dar asta nu se pune, pentru că nu m-a văzut nimeni.

MAMA: Dieta este lucrul cel mai important din viața unui om, bineînțeles alături de programul de exerciții fizice. Dacă ești responsabil și te informezi corect nu ai cum să greșești. Un somn adecvat duce întotdeauna la fericire. În familia noastră este interzis orice fel de exces. Totul este măsurat, cântărit și calculat pentru a fi consumat în dozele optime. Nu îi pot înțelege pe cei care nu citesc niciodată etichetele produselor. Până la urmă, este vorba doar de responsabilitate. Dacă fiecare din noi ar bea cel puțin doi litri de apă pe zi nimeni nu ar mai ajunge la depresie. O viață perfectă asta trebuie să însemne: dietă, sport, hidratare, somn și nu ai cum să nu fii fericit.

Flash-back

TATA: Ceea ce ai făcut azi nu poate fi iertat niciodată.

FIUL: Asta e problema mea.

TATA: Taci când îți spun. Acum doar eu vorbesc.

MAMA: Niciodată nu mi-aș fi imaginat c-o să se ajungă aici.

TATA: Vreau să știu cine a fost cu ideea. Probabil nenorocitul ăla de Laur.

FIUL: Nu e adevărat, eu am fost.

TATA: Minți. Oricât ai vrea să-l acoperi pe ăla să știi că nu merge.

MAMA: Tu nu aveai cum să te gândești la așa ceva, tu ești copilul nostru.

FIUL: Nu-i așa. Eu i-a lămurit pe Ovi și pe Laur să se țină după proful de mate până în parcare, eu le-am spus c-o să fie marfă dacă îl țin bine până îi umflu moaca de vreo câteva ori.

TATA: Nu știi ce spui.

FIUL: Ba da, tată, știu.

TATA: Te droghezi asta e, numai un drogat ar fi îndrăznit așa ceva.

FIUL: Nu e vorba de droguri aici.

MAMA: Atunci nu înțeleg de ce ai făcut-o.

FIUL: Pentru c-o merita.

TATA: Niciun profesor nu merită asta, oricât de rău ar fi.

FIUL: Niciun profesor nu trebuie să-și umilească elevii, oricât de proști ar fi.

MAMA: Astea nu sunt cuvintele tale.

TATA: Sunt sigur că avortonii ăia i-au băgat în cap tot felul de prostii. E clar, se droghează.

MAMA: Zău, mamă, nu se poate să fi făcut tu așa ceva.

TATA: Uită-te și tu la el. Arată ca un homeless.

MAMA: Mie mi se cam face milă.

FIUL: Încetați odată. Să știți că a fost ideea mea, fapta mea, cuvintele mele.

MAMA: Mă uit la tine și nu te recunosc.

TATA: Mi se blochează mintea numai când mă gândesc.

FIUL: Am făcut-o mai mult pentru voi.

TATA: Suntem foarte mândrii de tine. Cred că ți-ai dat și tu seama.

MAMA: Nu ne mai rămâne decât să fim fericiți.

FIUL: Știu că nu înțelegeți.

TATA: Normal, doar suntem niște proști.

FIUL: Am vrut doar să vă fie și vouă puțin teamă pentru mine.

TATA: Asta le întrece pe toate.

MAMA: Dacă asta ți-ai propus, află c-ai reușit.

TATA: Și altă modalitate n-ai găsit.

MAMA: Săracul om, acum e în spital.

TATA: Ditamai profesorul bătut de niște drogați.

MAMA: Internetul e plin de poze cu el.

FIUL: Am văzut.

TATA: Toate știrile încep numai cu asta.

FIUL: Știu.

TATA: Asta e tot ce poți să spui.

FIUL: Nu înțeleg ce vreți de la mine.

TATA: Tu chiar nu-ți dai seama.

FIUL: Nu pot să spun că-mi pare rău. A fost super tare când i-am tras-o în barbă.

MAMA: E vina noastră. Am crezut prea mult în el.

TATA: Nu e adevărat. Noi am făcut totul pentru el.

FIUL: Who cares dacă o să primesc avertismente și-o să-mi scadă notele și-o să mă discute în consiliu.

TATA: Mare lucru dacă nu te exmatriculează.

FIUL: Mi se rupe mie d-asta.

MAMA: Mă tot întreb ce-o fi fost în mintea ta.

TATA: Nimic. În mintea lui bate vântul.

FIUL: Am vrut să văd dacă sunteți părinții mei în orice situație.

MAMA: Puteai să ne întrebi.

FIUL: Vroiam să vă gândiți numai la mine.

MAMA: Dar ne gândim mereu.

TATA: Ne gândim și tot degeaba.

FIUL: Dar nu faceți nimic după aceea.

TATA (*lovindu-l*): Ba o să facem, de data asta o să facem ca să nu te mai plângi niciodată de noi.

FIUL: Când am plecat prima dată de acasă m-am dus la un coleg. Mama lui făcuse găluște cu prune și m-a oprit și pe mine la masă. Era prima dată când mâncam găluște cu prune. Apoi m-au cazat în bucătărie pe un divan vechi. Îi mințisem cu bună știință. Le spuseseam că părinții mei divorțează și că în seara aceea la noi acasă era scandal mare. Mama colegului a fost foarte impresionată și mi-a permis să stau la ei până se mai liniștesc lucrurile între ai mei. La plecare mi-a spus că trebuie mereu să mă gândesc că am o mamă și un tată chiar dacă nu-i plac și să le fiu recunoscător. Am vrut să o îmbrățișez dar mi-a fost rușine și nici nu vroiam să-l supăr pe colegul meu. I-am mulțumit și i-am spus că mi-ar fi plăcut să fie ea și mama mea. N-am mai așteptat răspunsul ei, am fugit repede pe scări. Știam că orice ar fi spus nu ar fi putut să schimbe cu nimic situația. De atunci n-am mai văzut-o, de fapt, la scurt timp ne-am mutat în alt cartier și pe colegul meu îl întâlneam doar la școală. Eu mă gândesc foarte des la ea, așa ca la o rudă foarte apropiată, deși, dacă aș zări-o pe stradă, probabil că nu aș avea ce să-i spun și aș traversa imediat strada.

Flash-back

MAMA: Poftim răsplată din partea lui. Fuge de acasă.

TATA: Așa a considerat el.

MAMA: Putea să ne spună și nouă unde are de gând să se ducă.

TATA: El niciodată nu ne zice nimic.

MAMA: L-am fi lăsat, ce naiba.

TATA: Noroc cu colegul ăla că ne-a dat telefon.

MAMA: Dar eu tot nu sunt liniștită.

TATA: Lasă că vine el acasă.

MAMA: Mi-e teamă să nu plece apoi în altă parte.

TATA: Atunci pe mine nu mă mai privește.

MAMA: Nu vorbi așa.

TATA: E destul de mare să ia hotărâri și singur.

MAMA: Cine știe ce-o fi fost în capul lui.

TATA: Prostii și droguri.

MAMA: Probabil crede că nu-l iubim.

MAMA: Nu înțeleg ce-i lipsește, că noi nu am greșit cu nimic față de el.

TATA: Poate a vrut să se răzbune.

MAMA: Imposibil. Copiii își iubesc întotdeauna părinții, trebuie să-i iubească.

TATA: Oare?

MAMA: Părintele rămâne părinte până la sfârșit.

TATA: Îi arăt eu când se-ntoarce.

MAMA: O să-l lași în pace.

TATA: Lucrurile nu pot rămâne așa.

MAMA: Nu se va schimba absolut nimic.

TATA: Trebuie să-i intre bine mințile-n cap.

MAMA: Nu-i vei spune niciun cuvânt.

TATA: Măcar o să-l fac să înțeleagă.

MAMA: Promite-mi că nu îi vei zice nimic.

TATA: Sunt tatăl lui, trebuie să am o reacție. Altfel n-are niciun sens.

MAMA: Lasă asta, măcar să se întoarcă el.

FIUL: La colegul acela n-am putut să stau decât trei zile. Ai mei mă tot amenințau cu Poliția, deși le spuseseam că sunt bine și să nu-și facă griji pentru mine. Când m-am întors nu mi-au zis un cuvânt. Mama s-a comportat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, tata m-a ignorat o lună. Niciodată nu am vorbit despre ceea ce s-a întâmplat. Așa mi-am dat seama că nici unul dintre ei nu va intra vreodată în camera mea să-mi spună că mă înțelege.

TATA: Fiul meu a avut întotdeauna tot ce și-a dorit. Am avut grijă să aibă o viață perfectă. Singurul lucru pe care i l-am cerut a fost să învețe bine, să nu fumeze, să nu bea, să nu se drogheze, să nu se înhaite cu toți derbedeii, să nu umble cu fetele; așa cum face orice părinte. Nu văd nimic rău în asta. Totuși, de câte ori vorbesc cu el, nu spune un cuvânt, nici măcar atunci când îi interzic câte ceva. Eu în locul lui aș fi protestat, aș fi ridicat vocea. El stă ca prostul cu capul în pământ și tace. Nimic nu mă enervează mai mult, și asta pentru că tăcerea e argumentul cel mai greu de combătut.

III.

Mama, tata și fiul stău pe câte un scaun în fața scenei. Pe fundal sunt proiectate imagini cu o stație de autobuz, cu oameni trecând pe acolo sau așteptând în stație, cu mașini gonind pe șosea.

FIUL: În general nu prea vorbesc cu ai mei. Adică ne salutăm, ne întrebăm chestii obișnuite dar, de fapt, nu vorbim. Cred că e mai bine așa. Altfel ar fi trebuit să le spun aproape tot și despre băutele din club, despre droguri, despre nopțile de biliard cu fraierii de Ovi și Laur, până și despre proasta de Vio. Nu că mi-e frică de ei, în definitiv who cares, dar ar fi așa, cam nașpa. Ei nu trebuie să afle absolut nimic. De fapt nici nu știu mare lucru, doar acum a răsuflat chestia cu obezul, și asta din cauza idioatei ăleia de Vio. A trebuit ea să spună că s-a văzut cu mine în sâmbăta aia, ba a mai bagat și chestia că e în gașca noastră, de parcă i-a păsat cuiva de ea vreodată, și așa ne-am trezit toți chemați la Secție, că ea a fost ultima care l-a văzut pe ăla, tâmpita naibii. Și așa sâmbăta aia a fost o zi de tot căcatul. Când m-am trezit, tata se pregătea de plecare, mi-a aruncat un Salut și a ieșit repede. Mama mi-a pregătit ceva de mâncare apoi mi-a frecat capul cu rahatul ăla de prezentare. N-o să vină nici naiba. După aia m-a dus cu mașina la karate. Am intrat și am rămas pe hol. Am așteptat să se îndepărteze mașina maică-mii și am plecat. M-am dus în mall. Am tras un biliard cu Laur vreo trei ore. Apoi m-a sunat Vio că cică să ne vedem că i s-a făcut dor de mine. Am frecat-o un pic că n-am timp, că n-am chef, dar vaca a tot insistat așa că i-am zis să mă aștepte la fabrica din spatele blocului. Asta așa în doară, că nu credeam c-o să vină, dar fraiera era acolo când am ajuns.

MAMA: Ca să te simți împlinit trebuie ca viața personală să se îmbine armonios cu viața profesională. Una o potențiază pe cealaltă. E bine ca să îți începi cariera cât mai devreme pentru a putea să te bucuri de ea. Când ajungi, cât de cât, pe val e bine să te căsătorești și să faci repede un copil. Toate astea până pe la patruzeci de ani că după aceea începi să te stafidești și trebuie să te ocupi din ce în ce mai mult de tine.

FIUL: Lui Vio i-am tras-o acolo în fabrică, printre utilajele alea ruginite. Proasta s-a supărat. Zicea că nu se aștepta la așa ceva de la mine. Am încercat s-o împac, dar ea o ținea pe a ei. Nu știam ce să spun și am băgat texte d-alea telenovelistice cu iubirea. Ea părea să n-audă. Tot repeta că dacă află ai ei, o omoară. I-am zis că n-o să spun la nimeni, poate lui Ovi și Laur.

Atunci a început să plângă. Eu m-am enervat și am urlat la ea să înceteze. Ea nimic. Așa că i-am ars una peste față ca să termine odată cu prostiile astea de doi bani. S-a ridicat și-a fugit. Nici nu s-a uitat la mine.

Sună telefonul. Tatăl răspunde.

TATA : Salutare. Hai, frate, ce faci că te sun de atâtea zile și tu nu răspunzi. Ți-am lăsat nenumărate mesaje iar tu nimic. Tot cu bruneta aia? Și-acum te-a pus s-o scoți în oraș. Corect, sănătatea înainte de toate: o cabană la munte, un grătar, niște vodcă și cât mai multe gagici. Bine, frate, am înțeles. Îți las cheile la secretară, dar numai weekend-ul acesta că în celălalt vreau să repetăm figura cu vodca și gagicile. Hai, noroc.

FIUL: Am trecut pe acasă și nu era nimeni. Trebuia să mă spăl. Am mâncat ceva și am sunat-o pe proasta aia de fizică. I-am spus că nu mă simt prea bine și că nu mai pot veni la meditații. Fraiera m-a crezut. Era a treia sâmbătă în care chiuleam așa că aveam destui bani să merg în Eden. L-am sunat pe Ovi care a zis că îl ia și pe Laur și ne vedem acolo. În Eden am ras vreo trei beri și apoi am băgat tare ca să fim și noi high. Laur se făcuse muci, se ducea pe la toate gagicile din bar și le dădea foc la păr cu bricheta, până l-au scuturat de câteva ori body-garzii. Ovi trăgea pe nas bere cu paiul; apoi lui Laur i s-a făcut rău și a început să vomite așa că a trebuit să plecăm. Eu nu terminasem jointul, așa că am luat cu mine ce-a rămas. Ne-am despărțit la intersecție. Când am ajuns în dreptul stației, am văzut-o pe curva de Vio pupându-se cu obezul. Mie îmi turnase texte cu virginitatea ei și acum îl găsisse pe umflatul ăsta. Îl știam din liceu dar nu eram cine știe ce prieteni. Îmi venea să mă duc la ea și să-i mai trag una peste față, dar am stat și eu ca prostul să văd ce se întâmplă.

MAMA: Dacă m-ar întreba cineva ce e mai important pentru mine aș zice că o viață reușită. Eu una n-aș putea suporta ratarea. De aceea sunt împăcată că pot bifa o listă cu foarte multe realizări și asta până la vârsta de patruzeci și opt de ani. Și fiul meu are deja multe bifări pe lista lui, deși unele dintre ele sunt cam ciudate, cum ar fi faptul că el dorește să trăiască apocalipsa.

FIUL: După vreo trei mozoluri, tipa a plecat și l-a lăsat pe ăla în stație să aștepte mașina. Nu vroiam să mă vadă Vio iar, așa că am mai stat puțin ca să intre în bloc. Am băgat mâna în buzunar și am dat de jointul rămas din Eden. Atunci mi-a venit ideea să i-o fac obezului că prea

era fraier și se credea mare poet. M-am dus la el și am început să vorbim. I-am spus că eu stau în zonă dar că pe el nu l-am mai văzut pe aici. Mi-a zis că s-a întâlnit cu cineva. Am întrebat dacă era vreo gagică, dar n-a răspuns, dădea numai ușor din cap și râdea ca tâmpitul. Mie mi s-a pus pata. Îmi venea să-i rup capul ăla prost dar n-am zis nimic și am început să râd cu el. Mi-am scos jointul din buzunar și am început să trag din el. I-am zis că marfa asta mă bagă rău în filme și că e tare mișto. Nu m-a crezut, se uita ca prostul la mine. I-am dat și lui ca să se convingă dar m-a refuzat. L-am întrebat la ce se gândește și mi-a spus că are în cap o poezie despre un excavator. M-a pufnit râsul. I-am întins din nou jointul meu și i-am zis că asta e cea mai tare poezie. L-a luat și a tras de câteva ori. Excavatorul din capul lui începuse să sape. L-am lăsat acolo în stație să fie fericit până dimineață când s-o trezi și n-o mai știi unde e; mai departe, what the fuck, nu-i treaba mea.

TATA: Cel mai tare mă îngrozește monotonia. Mă face să mă simt total neînsemnat iar eu nu pot să suport asta. Toată viața mea am căutat să fiu cel mai apreciat. Mult timp am avut în minte ideea că o să ajung la fel ca toți ceilalți, că o să am un serviciu mediocru, o familie obișnuită și un program idiot, că o să-mi petrec toate serile în fața televizorului iar vacanțele vor însemna o săptămână la mare. Am citit pe internet că cei mai mulți oameni dintr-un oraș fac același lucru în același timp. Asta m-a speriat cumplit și am început să fac toate lucrurile ciudate care-mi treceau prin cap. Vreau să nu-mi pară rău de absolut nimic. Știu că nimeni nu e de acord cu mine, nici măcar fiul meu. Când am încercat să-i explic mi-a mărturisit că el preferă să hiberneze toată viața ca să i se pară că trece mai repede.

FIUL: Nu mai știu cât era ceasul. Am intrat în casă și m-am dus direct la baie să mă spăl. Am mai stat câteva minute. Nu vroiam să mă simtă ai mei. Mi-am făcut puțin curaj și am intrat în sufragerie. Atunci am văzut că tata nu venise încă, iar mama dormea cu gura deschisă.

Televizorul mergea pe un post de modă. N-am zis nimic. M-am dus în camera mea și m-am culcat însă n-am putut să adorm. Am stat întins pe pat toată noaptea și m-am uitat în tavan.

MAMA: Când am citit în ziar știrea că un coleg de liceu de-al fiului meu a fost găsit mort într-o stație de autobuz nu mi-a venit să cred. Chestii de astea se întâmplă numai la televizor iar dacă îl închizi, ele dispar. Te mai gândești puțin după aceea, dar te iei cu alte lucruri și până la urmă uiți; și viața curge mai departe. Trebuie săfaci așa, altfel începi să-ți imaginezi tot felul de prostii care

până la urmă te afectează. Dacă nu oprești orice gând în mintea ta, ajungi să te pui în locul mamei aceluia băiat și nu-ți mai revii niciodată. Este datoria fiecăruia să se protejeze.

FIUL: Eu trebuie să fiu perfect și să nu greșesc niciodată. Este dorința tatălui meu. Ca să fiu sigur că va fi așa, mi-am inventat un cimitir al greșelilor mele. De fiecare dată când se întâmplă să fac o greșală, o înmormântez acolo. Nimeni nu știe asta, doar eu. Așa pot să fiu împăcat, orice s-ar întâmpla.

TATA: Soția mea mi-a spus despre povestea cu băiatul acela obez chiar în dimineața în care am fost chemați la Poliție. Nu știu ce să spun, am fost foarte afectat. Pe toate site-urile de știri apărea poza cu băiatul căzut în stație. Am dat și eu share pe facebook, mai departe, dar cam atât. Mi s-a părut că doar un like e prea puțin.

FIUL: Dacă scuipe guma pe stradă în altă parte decât vroiam, tot ce urma să se întâmple se schimbă și asta mă face să mă simt oarecum vinovat. Cam așa a fost și cu obezul. Nu mă gândisem că boul naibii nu mai trăsese în viața lui un joint. Dacă nu l-aș fi văzut cu Vio nu m-aș fi oprit să-i vorbesc, aș fi terminat liceul și n-aș fi știut nimic de el. Acum o să-mi amintesc mereu de chestia asta. Cel mai nasol e că nu pot să spun nimănui ce s-a întâmplat atunci în stație. Cred că nici nu m-ar crede iar eu nu pot dovedi că am fost acolo. Trebuie să tac și să mă obișnuiesc cu rușinea asta din mine. E super nașpa. Dacă totul rămâne așa cum era înainte, înseamnă că o să termin liceul, o să intru la facultate, ai mei o să fie mândrii de mine, o să-mi iau o mașină tare, o să am un job marfă și o familie, o să călătoresc în toată lumea, o să bifez toate dorințele din lista mea și, poate la un moment dat, o să mă pot gândi la obezul ca la un alt coleg de școală. Bull shit. Știu de pe acum că n-o să fie așa. O să mă gândesc la el în fiecare zi și de fiecare dată o să vreau ca totul nu se fi întâmplat, ca eu să fi trecut pe lângă stația aceea fără să fi întors capul; dar profa de fizică avea dreptate, într-o lume în care există timp, nimic nu se mai poate întoarce înapoi.